

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

D E C I Z I A nr.1480

Dosar nr.4480/2/2006

Ședința publică de la 9 martie 2007

Președinte: Simona Marcu	- Judecător
Ioana Iacob	- Judecător
Emanuel Albu	- Judecător
Simona Savu	- Magistrat asistent

=====

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamantul Paveliu Petru împotriva sentinței civile nr.2721 din 2 noiembrie 2006 a Curții de Apel București - Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal s-a prezentat: intimata-pârâtă Uniunea Națională a Barourilor din România, reprezentată de avocat Petre Alexandru, lipsind recurentul-reclamant Paveliu Petru și intimatul-pârât Baroul Vaslui.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, arătându-se că, prin Serviciul Registratură, la data de 1 martie 2007, intimata-pârâtă Uniunea Națională a Barourilor din România, a depus întâmpinare care a fost comunicată recurentului-reclamant în data de 2 martie 2007.

Nemaifiind cereri de formulat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în susținerea apărărilor.

Având cuvântul apărătorul intimatei-pârâte Uniunea Națională a Barourilor din România pune concluzii de respingere a recursului ca nefondat cu consecința menținerii ca temeinică și legală a sentinței atacate și cu obligarea recurentului - reclamant la plata cheltuielilor de

judecată ocazionate cu prezentul litigiu, conform chitanței nr.6 din 31 ianuarie 2007.

Curtea a rămas în pronunțare.

C U R T E A

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.2721 din 2 noiembrie 2006 a Curții de Apel București – Secția a-VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal s-a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantul Paveliu Petru în contradictoriu cu pârâții Uniunea Națională a Barourilor din România și Baroul Vaslui.

Pentru a se pronunța astfel instanța de fond a reținut că sancțiunea excluderii reclamantului din Baroul Vaslui este legală, echivalând cu excluderea din profesie, sancțiune prev. de art.73 alin.2 lit.e din Legea nr.51/1995.

S-a apreciat că reclamantul a optat liber să-și exercite profesia de avocat într-un alt barou decât Baroul Vaslui, înscriindu-se la „Baroul Constituțional”, contravenind astfel dispoziției cuprinse în art.1(2) din Legea nr.51/1995, potrivit căreia „profesia de avocat se exercită numai de avocații înscriși în tabloul baroului din care fac parte”.

Capătul de cerere vizând restituirea taxei de înscriere în Baroul Vaslui a fost respins, față de constatarea că această taxă a reprezentat o condiție formală de înscriere în Baroul Vaslui, potrivit legii.

La fel, au fost respinse și celelalte cereri accesorii referitoare la daunele materiale și morale generate de emiterea actului administrativ atacat, reținându-se că acesta fiind legal nu există suport pentru acordarea lor.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal reclamantul Paveliu Petru, fără a-l motiva în drept.

Recurentul critică hotărârea fondului pentru greșita interpretare și aplicare a Legii nr.51/1995. Susține că nu se poate considera că excluderea sa din Baroul Vaslui este

unul și același lucru cu excluderea din profesie, ca sancțiune disciplinară prev. de art.73 din lege.

Înscrierea sa liber consimțită la Baroul Constituțional nu poate fi considerată ca fiind o faptă de natură a aduce atingere bunului mers al baroului din care a plecat. Este de acord că Baroul Vaslui putea să-l excludă prin simplul fapt al plecării la o structură concurentă, dar nu ca măsură disciplinară.

Recurentul mai invocă și depășirea competenței instanței de judecată, care se pronunță asupra nelegalității Baroului Constituțional Român.

Ultima critică vizează modul în care a fost soluționat capătul de cerere privind daunele materiale și morale, instanța de fond ignorând faptul că i-a fost afectată credibilitatea, și-a pierdut o parte din clientelă și că taxa de înscriere în barou de 20.000.000 lei este nelegală, nefiind prevăzută în statutul profesiei.

La rândul său, intimata-pârâtă Uniunea Națională a Barourilor din România, prin întâmpinarea formulată, a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

A susținut că recurentul a fost exclus din profesie pentru fapte grave, constând în înființarea unui barou paralel, „Constituțional” efectuarea unor demersuri pentru racolare de membri pentru acest așa-zis „barou” și publicarea, începând cu data de 18.02.2004, a unor anunțuri în ziarele locale în acest scop.

A mai arătat că cererea de restituire a taxei de înscriere în Baroul Vaslui, plătită în anul 2002, în cuantum de 20.000.000 lei ROL, este inadmisibilă, fiind corectă soluția instanței care consideră că taxa a reprezentat o condiție obligatorie de înscriere în barou și nu există nici un temei pentru restituire în condițiile în care excluderea este imputabilă avocatului.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs expuse, ce pot fi încadrate în motivele de modificare prev. de art.304 pct.7,8 și 9 din Codul de procedură civilă, a apărărilor cuprinse în întâmpinarea intimatei-pârâte Uniunea Națională a Barourilor din România, cât și potrivit

art.304¹ din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată.

Prin Decizia nr.1 din 10 iunie 2004 Comisia de Disciplină din cadrul Baroului Vaslui a dispus excluderea recurentului-reclamant Paveliu Petru din Baroul Vaslui în temeiul art.73 alin.1 lit.e din Legea nr.51/1995.

S-a reținut că în ziarul local din 18 februarie 2004 recurentul-reclamant a publicat un anunț publicitar prin care informa cititorii despre înființarea „Baroului Bârlad din cadrul Baroului Constituțional Român”, făcând apel pentru înscrieri, și contribuții bănești „cu titlu de donații”. Aceste demersuri, recunoscute de recurentul-reclamant, nu au fost inițial sancționate, întrucât avocatul a declarat că le face în scop de „tatonare” a pieții. Ulterior însă, se mai arată în aceeași decizie, acesta și-a concretizat demersurile prin constituirea cabinetului individual în cadrul „Baroului Constituțional Român Deva”, cooptarea altor absolvenți de facultate, perfectarea de contracte de asistență juridică, etc.

În esență, faptul de a aborda o altă formă de organizare avocațială în afara Legii nr.51/1995 a fost considerat o abatere gravă, sancționată cu excluderea din avocatură.

Recursul administrativ a fost respins ca nefondat prin Decizia disciplinară nr.10 din 19 noiembrie 2004 a Comisiei Centrale de Disciplină din cadrul Uniunii Naționale a Barourilor din România.

Reanalizând faptele imputate, această comisie a apreciat că sunt foarte grave, că nu se pune problema coexistenței între barourile tradiționale și cele constituționale, întrucât, potrivit art.1(2) din Legea nr.1995, precitat, această posibilitate este exclusă.

În plus, ca o circumstanță agravantă, s-a mai reținut și atitudinea refractară a recurentului-reclamant care nu a dat curs repetatelor invitații ce i-au fost trimise de Consiliul Baroului și de Comisia de disciplină din cadrul Baroului Vaslui, ca și de Comisia Centrală de Disciplină.

Cum s-a expus în preambulul prezentelor considerente, instanța de fond și-a însușit concluzia instanței disciplinare în sensul că exercitarea profesiei de avocat într-un alt cadru profesional decât cel prescris de art.1 alin.(2) din Legea nr.51/1995, republicată, pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, constituie o abatere gravă, de natură a antrena sancțiunea excluderii din profesie, potrivit art.73 alin.(1) lit.e din aceeași lege.

Această concluzie este legală.

Principala critică formulată de recurent la adresa sentinței atacate vizează considerentul referitor la legalitatea sancțiunii aplicate. Teza recurentului privind inexistența sancțiunii disciplinare a „excluderii din barou” este lipsită de fundament.

Art.1 alin.(2) din Legea nr.51/1995, republicată, condiționează exercitarea profesiei de avocat de înscrierea în tabloul unui barou.

Per a contrario, excluderea din barou, echivalează cu excluderea din profesia de avocat.

De altfel, dispozitivul Deciziei nr.1 a Comisiei de disciplină din cadrul Baroului Vaslui indică alături de sancțiunea dispusă: „excluderea din Baroul de avocați Vaslui” și temeiul juridic: art. 73 alin.1 lit.e, adică excluderea din profesie, iar din motivare rezultă cu claritate aceeași sancțiune, adică „excluderea din avocatură”.

Motivul ce vizează aprecierile instanței de fond asupra gravității faptei este, de asemenea, nefondat.

Din expunerea faptelor imputate recurentului-reclamant rezultă că la aplicarea sancțiunii, pe lângă încălcarea dispoziției cuprinse în art.1 alin.(2) din Legea nr.51/1995, republicată, au fost avute în vedere și împrejurările în care aceasta s-a petrecut constatându-se corect că intimații-pârâți au aplicat o sancțiune justă, de altfel, singura posibilă în contextul dat.

În fine, chiar recurentul admite că plecarea sa la o „structură concurentă” atrăgea excluderea din profesia de

avocat, ceea ce se contestă fiind doar natura de sancțiune disciplinară a măsurii dispuse.

Critica referitoare la considerentul care constată nelegalitatea Baroului Constituțional Român nu are suport în hotărârea atacată.

Singura referire la această entitate este în sensul că aceasta nu a fost constituită în baza Legii nr.51/1995, or această aserțiune nu poate fi combătută.

Nici motivul de recurs ce vizează modul de soluționare a cererii de restituire a taxei de înscriere în Baroul Vaslui nu poate fi primit.

Pe lângă argumentele primei instanțe, Înalta Curte mai reține și că această cerere excede limitelor stabilite prin art.18 alin.(3) din Legea nr.554/2004, în sensul că prejudiciul invocat nu a fost generat de actul administrativ prin care a fost exclus din profesie, ci printr-un alt act anterior, ce nu a fost atacat în termen.

Ca o consecință logică a respingerii cererii de anulare a actului administrativ, a fost respinsă și cererea de acordare a daunelor materiale și morale, neexistând nici o justificare legală pentru a adopta soluția propusă de recurent.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art.312(1) Cod procedură civilă se va respinge recursul de față ca nefondat.

În temeiul art.274 Cod procedură civilă recurentul-reclamant va fi obligat la plata cheltuielilor de judecată către intimata-pârâtă Uniunea Națională a Barourilor din România, constând în onorariu de avocat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

Respinge recursul declarat de reclamantul Paveliu Petru împotriva sentinței civile nr.2721 din 2 noiembrie 2006 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, ca nefondat.

Obligă recurentul-reclamant la plata cheltuielilor de judecată către intimata-pârâtă Uniunea Națională a Barourilor din România, în sumă de 300 lei.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 9 martie 2007.

JUDECATOR,
S. Marcu

JUDECATOR,
I. Iacob

JUDECATOR,
Em.Albu

MAGISTRAT ASISTENT,
S.Savu

Red.S.M.
Tehnoredact.SB
6 ex.
Red.jud.fond.L.P.